

Kaye Umansky

Familie Loco

Code rood: de griezelige plant

Bewerkt door Annemarie Bon

Met tekeningen van Chris Mould

bontekoe

Familie Loco - Code rood: de griezelige plant
Een leesboek uit de serie 9+
Oorspronkelijke titel: Wildly Weird
Oorspronkelijke uitgever: Barrington Stoke Ltd.

Auteur: Kaye Umansky
Illustraties: Chris Mould
Bewerkt door Annemarie Bon
Redactie: Ezra van Wilgenburg
Opmaak: Vijfkant Nederland

Copyright © 2004 Barrington Stoke Ltd.
Copyright © 2021 uitgeverij Bontekoe

ISBN 978 94 6352 376 9
(Meeluisterboek editie: ISBN 978 94 6352 377 6)

1e druk 2021

Uitgeverij Bontekoe
Statenlaan 8, 6828 WE Arnhem, T 026 751 8901
www.uitgeverijbontekoe.nl

Copyright © 2021
Uitgeverij Bontekoe is een imprint van Sonsbeek Publishers bv.
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen
zonder de schriftelijke en voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

1	Een praatje op straat	9
2	Eventjes thuis	21
3	De plantententoonstelling	27
4	De fantastische fancy fair	33
5	De wedstrijd	39
6	Later	51

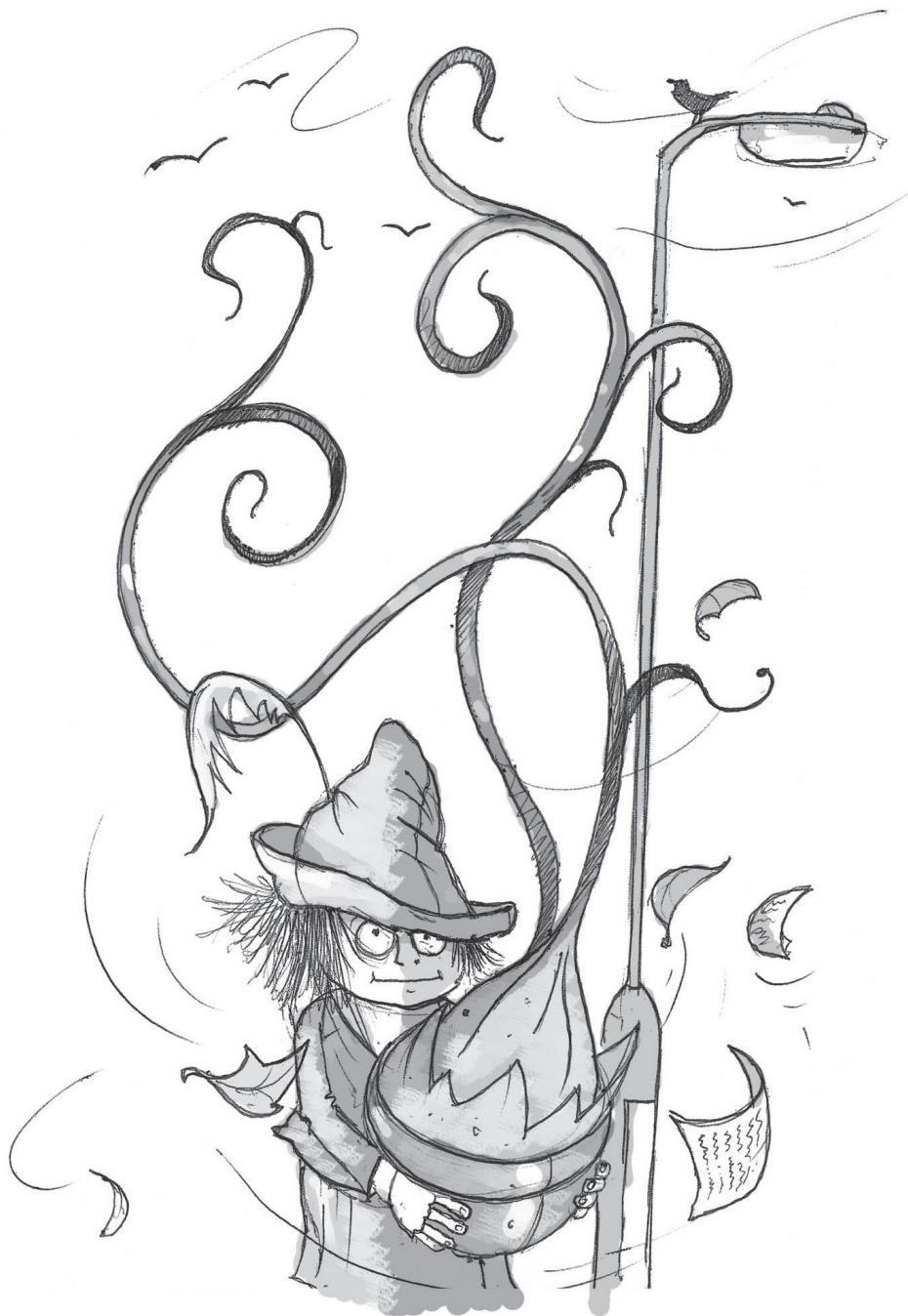
Hoofdstuk 1

Een praatje op straat

Op een winderige zaterdagochtend sjouwde Diederik Baksteen met twee tassen vol bibliotheekboeken over het oerwoud naar huis.

Hij moest een werkstuk schrijven over het regenwoud met aan het slot zijn eigen mening, maar Diederik had helemaal geen mening over het regenwoud. Zijn hoofd zat vol zaagsel, omdat hij niet had opgelet in de les.

De hengsels van de tassen sneden zijn vingers zowat doormidden, maar hij hoopte dat de pijn het waard zou zijn. Als hij de informatie uit de boeken overschreef, hoefde hij niets zelf te verzinnen. Laat staan schrijven wat hij ervan vond. Hij baalde er stevig van om op zaterdag huiswerk te moeten doen. Liever speelde hij een game op zijn Xbox en wilde hij nergens anders aan denken. Lekker in bed met de gordijnen dicht. Maar helaas hadden zijn ouders andere plannen voor hem.

Hij was bijna thuis op nummer 15 (met die keurige voortuin) toen hij een struik zag lopen. Huh? Wat was dat nou? Geschrokken zette hij zijn tassen neer en poetste zijn bril schoon met zijn trui. Hij keek nog een keer. Het bleek helemaal geen struik te zijn. Het was Zot Loco met malle groene kleren aan en ze droeg die enorme Kamerplant van haar.

De familie Loco was een paar maanden geleden op nummer 17 (met die verwilderde voortuin) komen wonen. Ze waren met zijn achten. Misschien zelfs wel met zijn negenen. Je had:

Oma Loco
(dwerg)

Mevrouw Loco
(stuntvrouw)

Meneer Loco
(uitvinder)

Olivier Loco
(grote broer)

Zot Loco
(eigenlijk Zotalia)

Mats Loco
(de peuter)

Rooie
(zwarte kat)

De Kamerplant(!)

Er was ook een Bonkend Ding dat ergens ver weg in huis woonde en een enorm kabaal maakte als er iemand aan de deur kwam. Diederik wist nog steeds niet wat dat was. Maar hij moest en zou het een keer te weten komen.

Diederik moest zich altijd netjes aankleden, met schone kleren, maar Zot hield meer van rare kleren. Vandaag had ze blijkbaar een groene dag. Ze droeg groene laarzen, een groene jurk en een groen vest met knopen in de vorm van kikkers. Aan haar arm bungelde een groene handtas. En op haar hoofd droeg ze een groene puntmuts die ze bij de cornflakes had gekregen. (Diederik wist dat, omdat hij er ook een had gehad totdat zijn moeder hem had weggegooid. Zij vond het een mallotig ding.)

Zots Kamerplant was vanzelfsprekend ook groen. Hij stond rechtop in zijn pot. Zijn lange stengels waren in elkaar gedraaid en lange dunne tentakels aan de uiteinden zwiepten wild in het rond door de stevige wind.

Er was iets raars met die Kamerplant aan de hand. Hij zag er niet alleen bizar uit, maar het leek wel alsof hij dingen wist. Hij leek te luisteren als je wat zei. Dan wiegde hij naar je toe. Hij leek eigenlijk meer op een huisdier dan op een plant. Diederik had Zot een keer gevraagd of de plant een naam had. Ze had toen geantwoord: ‘Doe niet zo stom. Het is een plant.’

Ja, de Kamerplant was beslist vreemd. Maar goed, de hele familie Loco was vreemd. Als zijn ouders van de Loco's wisten wat Diederik van ze wist, zouden ze flauwvallen. Zijn ouders hielden van hun rustige leventje. Keurig en voorspelbaar. Geen avonturen en geen verkleedpartijen met rare kleren.

‘Ha, Zot,’ zei Diederik. ‘Wat zie je er groen uit vandaag.’

‘Ja, hè?’ reageerde Zot vrolijk. ‘Ik ben een groenling.’ Ze stond stil en zette de Kamerplant op een tuinmuurtje. ‘Poeh, je bent zwaar, zeg.’

Die laatste opmerking was voor de Kamerplant bedoeld, die nog steeds heen en weer zwiepte, ook al was de wind gaan liggen.

‘Huh, wát ben je?’ vroeg Diederik.

‘Een groenling. De groenlingen is een club voor meisjes. We zijn een soort natuurpadvindes. Ik ga daar nieuwe vriendinnen maken. Alle groenlingen dragen een groen uniform. Ik heb er geen, maar ik probeer om zo een beetje mee te doen.’

‘Wat doen groenlingen?’ vroeg Diederik.

‘We verzorgen en kweken vooral planten,’ zei Zot. ‘Ons doel is goed zijn voor het milieu.’

Diederik keek niet enthousiast. ‘Oh, gaat het daarom. Wij hadden vorig jaar zo’n actie. Toen moesten we een bushokje schoonmaken. Dit schooljaar verdiepen we ons in het regenwoud.’